

Ioan-Paul Chiș, Victor Văduva

Culegere de subiecte date la concursuri și examene

Cu explicații ale variantelor de răspuns

- Admitere INM 2014-2018 • Admitere în magistratură 2014-2019 • Promovare instanțe și parchete 2014-2018
- Primire în profesie – avocat stagiar/definitiv 2014-2019

4 PROCEDURĂ PENALĂ

Partea generală. Partea specială

Ediția a 2-a

Ediția
Stamangiu
2019

EXPLICAȚII

Cheltuielile suportate de stat pentru plata onorariilor avocaților numiți din oficiu vor rămâne întotdeauna în sarcina statului [art. 274 alin. (1) CPP]. Prezenta întrebare, la nivelul anului 2014, și-a propus să verifice capacitatea candidaților de identificare a incongruențelor legislației abia intrate în vigoare. Astfel, dacă potrivit art. 274 alin. (1) CPP cheltuielile judiciare avansate de stat pentru plata onorariilor avocaților desemnați din oficiu erau suportate de stat în cazul unei soluții de renunțare la urmărirea penală, condamnare, amânare a aplicării pedepsei ori renunțare la aplicarea pedepsei, adică în toate cazurile de constatare a *culpei infracționale*, potrivit dispozițiilor art. 275 alin. (6) CPP aplicat *per a contrario*, în cazul unei soluții de netrimitere în judecată, de achitare ori de încetare a procesului penal, precum și în cazul respingerii căilor de atac declarate sau a oricărei alte cereri formulate de către suspect sau inculpat, atunci când i se putea reține și *culpa procesuală*, cuantumul onorariului avocatului din oficiu era prins în cuantum total al cheltuielilor judiciare avansate de stat la care suspectul sau inculpatul era obligat. Această evidentă contradicție a fost remediată prin O.U.G. nr. 18/2016, care a adăugat dispozițiilor art. 275 alin. (6) CPP și cheltuielile privind avocații din oficiu, care vor rămâne în toate cazurile în sarcina statului.

Răspuns: B

N.B. În prezent, Răspuns: C

(*promovare T, 2014*)

Secțiunea a 4-a. Sancțiunile procesuale

471. Sunt considerate sancțiuni procedurale:

- A. numai decăderea, inadmisibilitatea și inexistența;
- B. decăderea, inexistența, tardivitatea și inadmisibilitatea;
- C. decăderea, inadmisibilitatea, nulitatea și inexistența.

EXPLICAȚII

Sancțiunile *procedurale* ori *procesuale* reprezintă *remedii procesuale* prin care se tinde la înlăturarea ori blocarea efectelor juridice ale actelor, probelor ori activităților nelegale.

Singura *sancțiune procedurală propriu-zisă* este *nulitatea*, întrucât operează la nivel *general*, pentru formele esențiale în care se materializează executarea unei norme de drept procesual penal – actele de procedură. Prin urmare, în ceea ce privește actele judiciare, nulitatea este consecința primară a încălcării oricărei dispoziții care reglementează desfășurarea procesului penal, celelalte sancțiuni procedurale, *decăderea*, *inadmisibilitatea* și *excluderea* operând cu caracter special sau subsidiar, fie doar în privința drepturilor procesuale exercitate cu nerespectarea dispozițiilor legale, fie doar în materia specifică a probelor (A. ZARAFIU, *op. cit.*, p. 297).

În doctrină se mai face referire la sancțiunea *inexistenței* (nulitate extremă care intervine, de pildă, în cazul încălcării normelor care reglementează competența funcțională, *e.g.*, rechizitoriul întocmit de organul de cercetare penală trebuie privit ca *inexistent*), sancțiune procesuală care intervine în cazurile încălcării manifeste a condițiilor de valabilitate a actului judiciar efectuat, încălcarea legii fiind atât de evidentă, încât nici nu sunt necesare invocarea nelegalității, dezbateri și pronunțarea nulității actului.

Așadar, actul inexistent este considerat ca o realitate de fapt, care, nefiind permisă de lege, nu poate produce niciun efect juridic, din cauza modului cum a fost conceput; un asemenea act nu poate fi luat în considerare de nicio autoritate judiciară și nu poate produce efecte juridice (GR. THEODORU, *Tratat de Drept procesual penal*, ed. a 3-a, Ed. Hamangiu, București, 2013, p. 426).

De asemenea, sancțiunea procesuală reglementată relativ la conduita participanților la procesul penal este *amenda judiciară*.

Față de toate acestea, se constată că varianta de la litera C este corectă.

Comisia de soluționare a contestațiilor a reținut că, *întrucât varianta de la litera A exclude nulitatea, iar varianta de la litera B include tardivitatea, care nu este o sancțiune procesuală penală, acestea nu sunt corecte. Varianta de la litera C este corectă, întrucât toate cele patru sancțiuni au natură procesuală penală. Deși formularea întrebării este deficitară, în sensul că doctrina se referă la sancțiuni procesuale sau sancțiuni procesuale penale, totuși, utilizarea termenului „sancțiuni procedurale” nu este de natură să creeze confuzii cu privire la cerință, astfel cum candidații au invocat.*

Răspuns: C

(promovare PICCJ, 2018)

472. Este inadmisibilă:

A. contestația formulată de procuror împotriva încheierii judecătorului de cameră preliminară prin care s-a dispus luarea măsurii asigurătorii a indisponibilizării bunurilor inculpatului în vederea confiscării speciale;

B. contestația împotriva încheierii prin care judecătorul de drepturi și libertăți soluționează plângerea împotriva măsurii preventive a controlului judiciar dispuse de procuror;

C. contestația împotriva încheierii judecătorului de drepturi și libertăți prin care s-a confirmat măsura arestării preventive dispusă în lipsa inculpatului.

EXPLICAȚII

Sancțiunile procesuale intervin cu efecte de natură a înlătura încălcările normelor procesuale și consecințele negative pe care acestea le-au produs în procesul penal. Ele îndeplinesc un scop preventiv – de preîntâmpinare a încălcării legii –, un rol sancționator – de desființare a actelor efectuate cu încălcarea legii – și un scop reparator – de refacere a actelor procesuale și procedurale desființate, dacă este necesar și posibil. Sancțiunea procesuală penală constituie, de cele mai multe ori, și o garanție a principiului aflării adevărului, actele procesuale și procedurale efectuate cu încălcarea legii de procedură producând îndoială asupra veridicității probelor administrate abuziv și asupra corectitudinii soluțiilor adoptate

față de prevederile legale. Această garanție nu apare însă în orice situație de aplicare a unei sancțiuni procesuale; spre exemplu, decăderea din dreptul de a formula calea de atac nu conduce la aflarea adevărului, atunci când, prin ipoteză, soluția pronunțată de prima instanță este greșită (N. VOLONCIU Ș.A., p. 760). Dintre sancțiunile prevăzute de legea procesuală penală, reținem că *inadmisibilitatea* este definită ca sancțiunea procesuală care împiedică efectuarea unui act exclus ori neprevăzut de lege. Astfel, sunt sancționate cu inadmisibilitatea exercitarea unui drept epuizat pe o cale procesuală ori neprocesuală, efectuarea unui act fără respectarea limitelor impuse de obiectul și subiectul actului etc.

Prezenta întrebare se rezumă la prima situație de inadmisibilitate amintită, respectiv efectuarea unui act exclus de lege, exercitarea unei căi de atac împotriva unor hotărâri definitive. Astfel, în ordinea variantelor de răspuns, încheierea prin care judecătorul de cameră preliminară ia măsura asigurătorie este supusă contestației, potrivit dispozițiilor art. 250¹ alin. (1) CPP. Nu este admisibilă declararea contestației împotriva hotărârii definitive a judecătorului de drepturi și libertăți prin care s-a soluționat plângerea inculpatului împotriva ordonanței procurorului de luare a măsurii controlului judiciar [art. 213 alin. (6¹) CPP]. În fine, încheierea nedefinitivă prin care judecătorul de drepturi și libertăți dispune asupra măsurilor preventive este supusă contestației, indiferent de procedura în cadrul căreia, ca prim organ de jurisdicție, acesta s-a exprimat [art. 204 alin. (1) CPP].

Prin urmare, varianta corectă de răspuns este cea de la litera B.

Răspuns: B

(*promovare PT, 2017*)

473. Este inadmisibilă:

A. plângerea adresată procurorului ierarhic superior împotriva ordonanței prin care s-a pus în mișcare acțiunea penală;

B. contestația împotriva încheierii prin care judecătorul de cameră preliminară dispune declinarea cauzei către un judecător de cameră preliminară de la o altă instanță;

C. cererea de recuzare a judecătorului chemat să decidă asupra recuzării.

EXPLICAȚII

Inadmisibilitatea constă în lipsirea de efecte a unui act procesual sau procedural pe care legea nu îl prevede ori îl exclude, precum și a unui act prin intermediul căruia a fost exercitat un drept procesual ce a fost îndeplinit și epuizat anterior, printr-un alt act procesual sau procedural (GH. MATEUȚ, *op. cit.*, p. 834).

Așadar, inadmisibilitatea reprezintă o *sancțiune cu caracter special* ce se referă la exercițiul unor drepturi procesuale și constă în blocarea *de plano* a manifestărilor procesuale aferente acestor drepturi.

Față de aceste considerente de ordine teoretic, reținem că manifestarea procesuală inadmisibilă, nefiind altceva decât corespondentul negativ al *admisibilității*, intervine (i) când dreptul procesual a fost epuizat anterior, (ii) când nu este în mod obiectiv încuviințat de

lege, (iii) când îi lipsește legitimarea subiectivă celui care utilizează manifestarea procesuală și (iv) când din actele cauzei rezultă inutilitatea (A. ZARAFIU, *op. cit.*, p. 298-299).

Raportat la variantele de răspuns, reținem că formularea plângerii împotriva actelor și măsurilor procurorului este permisă de lege (art. 336, art. 339 CPP), hotărârea prin care organele de jurisdicție își declină competența nu este supusă niciunei căi de atac [art. 50 alin. (4) CPP], iar recuzarea organului judiciar chemat să decidă asupra recuzării este inadmisibilă [art. 67 alin. (2) CPP].

Rezultă, astfel, că variantele de răspuns de la literele B și C sunt corecte.

Răspuns: B, C

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

474. Aplicarea sancțiunii inadmisibilității, în cursul judecății:

- A. este condiționată de existența unei vătămări;
- B. poate privi și actele unui martor;
- C. poate privi doar actele părților și ale procurorului.

EXPLICAȚII

Sancțiunea inadmisibilității, datorită obiectului său și cazurilor în care intervine, nu este condiționată de existența unei vătămări și nici nu poate fi acoperită. Totodată, neputând fi subsumată vreunui interes procesual propriu, sancțiunea inadmisibilității poate fi dispusă ori pusă în discuție, chiar și din oficiu, de către organele judiciare. Doctrina a mai reținut că inadmisibilitatea poate interveni deopotrivă în cazul actelor procurorului, ale părților sau ale altor participanți (N. VOLONCIU Ș.A., p. 761). De aici rezultă că varianta de răspuns de la litera B este cea corectă. Cu titlu de exemplu, în cazul participanților la procesul penal menționați în variantele de răspuns, va fi inadmisibil apelul formulat de către martor împotriva sentinței penale de achitare, acest subiect procesual având dreptul să formuleze apel numai relativ la dispoziția de aplicare a amenzii judiciare cuprinsă în sentința atacată ori la dispoziția referitoare la cheltuielile judiciare convenite acestuia [art. 409 alin. (1) lit. e) CPP]; va fi inadmisibilă contestația la executare întemeiată pe dispozițiile art. 598 alin. (1) lit. d) CPP formulată de către partea civilă; inadmisibilă va fi și contestația formulată de către procuror, în cursul judecății, împotriva încheierii primei instanțe de ridicare a măsurii asigurătorii.

Răspuns: B

(promovare CA, 2015)

475. Nulitatea:

A. absolută este incidentă în cazul în care judecata în primă instanță a infracțiunii de omor comise de un profesor universitar a fost efectuată de curtea de apel;

B. relativă poate fi invocată până la închiderea procedurii în camera preliminară, dacă încălcarea a intervenit în cursul urmăririi penale, când instanța a fost sesizată cu un acord de recunoaștere a vinovăției;

C. relativă se acoperă atunci când persoana interesată nu a invocat-o în termenul prevăzut de lege.

EXPLICAȚII

Doctrina actuală a definit nulitatea ca fiind sancțiunea procesuală constatată și aplicată de un organ judiciar, care atrage nevalabilitatea actelor procesuale și procedurale efectuate cu încălcarea dispozițiilor care reglementează desfășurarea procesului penal, dacă s-a produs o vătămare dovedită sau prezumată de lege, ce nu poate fi înlăturată decât prin desființarea actului și refacerea acestuia atunci când este necesar și dacă este posibil (N. VOLONCIU Ș.A., p. 762). Nulitățile sunt de două feluri, care se exclud reciproc, relative și absolute, după cum cazul pe care se fundamentează este prevăzut expres sau virtual și după cum vătămarea este prezumată *iuris et de iure* ori *iuris tantum*. Astfel, va determina întotdeauna aplicarea nulității absolute, vătămarea fiind prezumată absolut de lege, constatarea unui caz expres de încălcare a dispozițiilor legale prevăzute sub această sancțiune procesuală potrivit art. 281 alin. (1) lit. a)-f) CPP, în timp ce nulitatea relativă, condiționată fiind de identificarea unei vătămări în patrimoniul procesual al participantului care o invocă, vătămare care nu poate fi înlăturată altfel, este atrasă de încălcarea celorlalte dispoziții legale decât cele menționate la art. 281 CPP.

Referindu-ne la variantele de răspuns, reținem că nesocotirea competenței materiale și după calitatea persoanei a instanțelor judecătorești (dar și a organului de urmărire penală, conform Deciziei Curții Constituționale nr. 302/2017, anterior citată), atunci când judecata a fost efectuată de o instanță inferioară celei legal competente, atrage sancțiunea nulității absolute [art. 281 alin. (1) lit. b) CPP]. *Per a contrario*, atunci când instanța superioară celei legal competente a judecat cauza, cum este cazul variantei de răspuns de la litera A, respectiv curtea de apel în locul tribunalului competent potrivit art. 36 alin. (1) lit. a) CPP, sancțiunea care ar putea interveni, desigur, cu probarea unei vătămări procesuale, este nulitatea relativă. În această ipoteză, pentru a fi în prezența unei nulități absolute, ar fi trebuit ca judecata în primă instanță a infracțiunii de omor săvârșite de o persoană fără vreo calitate specială potrivit legii procesuale penale să aibă loc în fața judecătoriei. În consecință, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Nulitatea relativă poate fi invocată, potrivit dispozițiilor art. 282 alin. (4) lit. b) CPP, până la primul termen de judecată cu procedura legal îndeplinită, dacă încălcarea a intervenit în cursul urmăririi penale, când instanța a fost sesizată cu un acord de recunoaștere a vinovăției. Varianta de răspuns de la litera B este, așadar, eronată, procedura specială a acordului de recunoaștere a vinovăției desfășurându-se numai în trei faze procesuale, faza urmăririi penale, a judecății și a punerii în executare a hotărârii penale, procedura de cameră preliminară fiind incompatibilă cu această procedură.

Potrivit dispozițiilor art. 282 alin. (5) lit. a) CPP, nulitatea relativă se acoperă atunci când persoana interesată nu a invocat-o în termenul prevăzut de lege. Din punct de vedere teoretic, apreciem că, în această ipoteză, operează mai curând decăderea din dreptul de a invoca nulitatea relativă decât acoperirea nulității, însă, față de opțiunea legiuitorului, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

Răspuns: C*(admitere INM și în magistratură, 2017)***476. Nulitatea:**

- A. absolută nu presupune existența unei vătămări procesuale;
- B. relativă poate fi incidentă dacă sunt încălcate dispozițiile legale referitoare la asistarea de către avocat a persoanei vătămate, atunci când asistența juridică este obligatorie;
- C. hotărârii definitive constituie un caz de contestație în anulare, atunci când judecata a avut loc în ședință publică, deși conform normelor procedurale aceasta trebuia să fie nepublică.

EXPLICAȚII

Fără a mai reveni asupra considerentelor de la întrebarea anterioară, cu această ocazie ne rezumăm a sublinia faptul că atât nulitatea relativă, cât și nulitatea absolută presupun existența unei vătămări procesuale, diferența dintre cele două constând în aceea că, dacă în cazul nulităților relative vătămarea (de regulă) trebuie dovedită, în cazul nulităților absolute aceasta este prezumată. Așadar, și într-un caz, și în celălalt, o vătămare procesuală există, altminteri sancțiunea ar fi una pur formală, incidentă în cazul oricărei încălcări a formei, chiar și neesențială în economia justei soluționări a cauzei. Astfel, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Constituie caz de nulitate absolută neobservarea dispozițiilor relative la asistarea de către avocat a suspectului sau a inculpatului, precum și a celorlalte părți, atunci când asistența este obligatorie [art. 281 alin. (1) lit. f) CPP]. A *contrario*, în cazul nesocotirii dispozițiilor relative la asistența juridică obligatorie a persoanei vătămate [art. 93 alin. (4) CPP], sancțiunea procesuală va fi nulitatea relativă, motiv pentru care varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Referitor la ultima variantă de răspuns, la rândul ei greșită, reținem că numai dispozițiile relative la publicitatea ședinței de judecată sunt prevăzute sub sancțiunea nulității absolute [art. 281 alin. (1) lit. c) CPP], nu și cele privind nepublicitatea acesteia. Totodată, în cazul de contestație în anulare menționat, în prezent, în urma modificării prin O.U.G. nr. 18/2016, mai reținem, alăturat încălcării dispozițiilor privind publicitatea ședinței de judecată, și condiția ca aceasta să se fi produs cu ocazia judecării în apel [art. 426 lit. g) CPP].

Răspuns: B*(admitere INM și în magistratură, 2014)***477. Constituie caz de nulitate absolută:**

- A. încălcarea dispozițiilor privind competența teritorială în cursul judecării;
- B. lipsa referatului de evaluare în cauzele cu inculpați minori;
- C. lipsa asistenței juridice în cauzele în care partea civilă este o persoană cu capacitate de exercițiu restrânsă.

EXPLICAȚII

Variantele de răspuns de la literele A și B, raportate la cazurile de nulitate absolută prevăzute de art. 281 alin. (1) CPP, sunt eronate. Nesocotirea competenței după teritoriul este prevăzută sub sancțiunea nulității relative, după cum este prevăzută sub aceeași sancțiune nesocotirea competenței materiale sau după calitatea persoanei a instanței (sau a organului de urmărire penală – a se vedea precizarea de la întrebarea nr. 475) inferioare celei pe rolul căreia se află cauza. În prezent, efectuarea referatului de evaluare în cauzele cu infractori minori este facultativă în cursul urmăririi penale [art. 506 alin. (1) CPP], dispoziție care, nefiind încălcată în cazul în care organul de urmărire penală nu consideră că se impune efectuarea lui, nu poate fundamenta vreo sancțiune procesuală.

Referitor la varianta corectă la această întrebare, cea de la litera C, menționăm că, alături de cazurile de asistență juridică obligatorie a suspectului sau inculpatului (art. 90 CPP), noua lege procesuală penală a prevăzut, sub sancțiunea nulității absolute [art. 281 alin. (1) lit. f) CPP], trei cazuri de asistență/reprezentare obligatorie a părții civile, respectiv când acesta este o persoană lipsită de capacitate de exercițiu ori cu capacitate de exercițiu restrânsă [art. 93 alin. (4) CPP] sau când organul judiciar apreciază că ea nu și-ar putea face singură apărarea [art. 93 alin. (5) CPP].

Răspuns: C

(*promovare PICCJ, 2015*)

478. Atrage nulitatea absolută încălcarea dispozițiilor privind:

- A. asistarea de către avocat a persoanei vătămate atunci când aceasta nu este obligatorie;
- B. compunerea completului de judecată;
- C. lipsa referatului de evaluare a inculpatului minor.

EXPLICAȚII

Referindu-ne strict la varianta de răspuns de la litera B (singura corectă), reținem că prin compunerea completului se înțelege alcătuirea lui conform legii, astfel încât să aibă îndreptățirea legală de a soluționa cauza. Se subsumează acestei instituții regulile privind *numărul judecătorilor care alcătuiesc completul*, regulile privind *continuitatea completului în dezbateri* și cele privind *compatibilitatea judecătorilor* (M. UDROIU Ș.A., p. 1285; N. VOLONCIU Ș.A., p. 773) [în sens contrar, pentru o judicioasă distincție între noțiunea de *compunere a instanței* și *compunere a completului*, cu observarea inclusiv a ipotezelor diferite de contestație în anulare prevăzute la art. 426 lit. d) CPP, a se vedea A. ZARAFIU, *op. cit.*, p. 304-305].

Răspuns: B

(*promovare PCA, 2015*)

479. Se sancționează cu nulitatea absolută încălcarea dispozițiilor privind:

- A. compunerea completului de judecată;

- B. participarea părții civile la judecată;
- C. publicitatea ședinței de judecată.

EXPLICAȚII

Variantele de la literele A și C corespund cazurilor de nulitate absolută expres și limitativ prevăzute de lege [art. 281 alin. (1) lit. a) și c) CPP], astfel încât sunt ambele corecte.

Răspuns: A, C

(primire în profesie – avocat stagiar, 2019)

480. Se sancționează cu nulitatea absolută:

- A. actul efectuat în absența suspectului, indiferent dacă participarea acestuia este sau nu obligatorie;
- B. încălcarea dispozițiilor privind competența materială în cazul în care judecata a fost efectuată de o instanță superioară celei competente;
- C. încălcarea dispozițiilor privind competența după calitatea persoanei, atunci când judecata a fost efectuată de o instanță inferioară celei competente.

EXPLICAȚII

Potrivit dispozițiilor art. 281 alin. (1) lit. e) CPP, constituie caz de nulitate absolută încălcarea dispozițiilor privind prezența suspectului sau a inculpatului, atunci când participarea sa este obligatorie potrivit legii. Așadar, efectuarea oricărui act procesual în lipsa suspectului sau inculpatului, atunci când prezența sa este obligatorie, este lovită de nulitate absolută. Cazul de nulitate nu se referă doar la procedurile în fața judecătorului sau a instanței, ci la toate acelea care reclamă participarea acestor subiecți procesuali principali (M. UDROIU Ș.A., p. 1288). Dacă participarea suspectului sau inculpatului nu este obligatorie la efectuarea actului judiciar, în mod evident, lipsește premisa cazului de nulitate. Mai mult, chiar în ipoteza premisei, respectiv a existenței unei dispoziții legale care îi asigură dreptul suspectului sau inculpatului de a participa la efectuarea actului judiciar, lipsa acuzatului nu va atrage, *de plano*, aplicarea sancțiunii nulității absolute. Situația poate fi întâlnită, de pildă, în ipoteza imposibilității obiective ca suspectul sau inculpatul să fie adus la efectuarea percheziției domiciliare [art. 159 alin. (11) CPP], când absența este justificată de solicitarea expresă a inculpatului de a nu participa la activitățile judiciare desfășurate [art. 364 alin. (4) CPP] sau când acesta în mod nejustificat lipsește de la efectuarea actului judiciar. Față de cele arătate, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Relativ la competența materială ori după calitatea persoanei a instanțelor de judecată (respectiv a organelor de urmărire penală, conform Deciziei Curții Constituționale nr. 302/2017, citată *supra*), reținem că numai încălcarea dispozițiilor privind competența instanței superioare este prevăzută sub sancțiunea nulității absolute [art. 281 alin. (1) lit. b) CPP], reciproca nefiind valabilă, încălcarea competenței materiale ori după calitatea

persoanei a instanței inferioare putând constitui premisa nulității relative, în condițiile art. 282 CPP. Prin urmare, doar varianta de răspuns de la litera C este corectă.

Răspuns: C

(promovare PT, 2015)

481. Este sancționată cu nulitatea absolută încălcarea dispozițiilor privind:

- A. competența materială a instanțelor judecătorești, atunci când judecata a fost efectuată de o instanță inferioară celei legal competente;
- B. competența materială a organelor de urmărire penală;
- C. prezența suspectului, atunci când participarea sa este obligatorie potrivit legii.

EXPLICAȚII

Variantele de la literele A și C se referă la cazurile de nulitate absolută prevăzute de art. 281 alin. (1) lit. b) și e) CPP, fiind, prin urmare, corecte.

Cu privire la varianta de răspuns de la litera B, reținem că, în anumite cazuri, și competența materială a organelor de urmărire penală este prevăzută sub sancțiunea nulității absolute. Astfel, în interpretarea dispozițiilor art. 281 alin. (1) lit. b) CPP dată de instanța de contencios constituțional prin Decizia nr. 302/2017, citată mai sus, este sancționată cu nulitatea absolută încălcarea dispozițiilor relative la competența materială și competența personală a organelor de urmărire penală, atunci când urmărirea penală a fost supravegheată ori efectuată de un procuror din cadrul parchetului *inferior* celui competent. Varianta de la litera B trebuie considerată eronată inclusiv prin raportare la aceste considerente, întrucât răspunsul nu face distincția făcută mai sus și, astfel, nu se verifică în toate situațiile.

Răspuns: A, C

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

482. Nu constituie caz de nulitate absolută încălcarea dispozițiilor referitoare la:

- A. compunerea completului de judecată;
- B. participarea procurorului, atunci când participarea sa este obligatorie potrivit legii;
- C. competența materială și competența personală a organelor de urmărire penală.

EXPLICAȚII

Întocmai cum am arătat anterior, văzând dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. a) și d) CPP, care reglementează cazurile de nulitate absolută relevante rezolvării prezentei întrebări, conchidem că variantele de la literele A și B sunt eronate.

Varianta de la litera C este corectă, întrucât nu se verifică în toate cazurile, și anume în ipoteza în care sunt încălcate dispozițiile relative la competența materială și competența personală a organelor de urmărire penală, atunci când urmărirea penală a fost supravegheată ori efectuată de un procuror din cadrul parchetului *superior* celui competent.